

РЕШЕНИЕ

№ 2231

гр. София, 24.04.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в
открито заседание на 14.03.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **7133** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. чл. 38, ал. 6 от Закона за защита на личните данни.

Образувано е по жалба от Прокуратурата на Р. Б. срещу решение № 11456/21.07.2011 г. на Комисията за защита на личните данни, с което на прокуратурата е наложено имуществена санкция в размер на 3000 лв. за нарушение на чл. 23, ал. 1 от Закона за защита на личните данни, поради това, че в качеството ѝ на администратор на лични данни не е упражнила контрол за спазването на необходимите технически и организационния изисквания при обработването на личните данни на Й. В. Б. и З. В. К., както и контрол при осъществяването на достъпа до тях в НБД „Население” от страна на оторизираните за тази цел служители, от страна на обработващия лични данни Софийската градска прокуратура, поради което са били разкрити личните данни на посочените лица пред трети лица без тяхното знание и съгласие. В жалбата се поддържа, че административният акт в оспорваната му част е постановен при съществено нарушение на административно производствените правила и в противоречие с материалноправни норми - отменителни основания по чл. 146, т. 3 и 4 от АПК. Искане за отмяната му.

Ответникът – Комисията за защита на личните данни не изразява становище по жалбата.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, на законосъобразността на оспорения административен акт и на посочените в жалбата основания по чл. 146, т. 3 и 4 от АПК,

приема за установени следните обстоятелства по делото:

На 29.12.2010 г. Й. В. Б. и З. В. К. са подали заявление до Комисията за защита на личните данни, в което са посочили, че на 05.11.2010 г. на адрес в [населено място], [улица] на името на З. Т. К. е получено препоръчано писмо с обратна разписка, съдържащо 6 листа пълни лични данни, разпечатани от системата на НБД „Население” и съдържащи индекс, дата (29.09.2010 г.) и час (10.09, 10.10 и 10.11) на съответната разпечатка. Личните данни съгласно изложеното в заявлението са отнасят до посочените две лица и още трима души (техни първи братовчеди). Личните данни съобразно изложеното в изявлението са били изпратени от Н. И. Г., [населено място], [улица], което лице не е било упълномощено да получава подобни данни (съобразно изложеното в заявлението). Образувано е производство в Комисията за защита на личните данни, като същата е изисквала становища от ГД „ГРАО” в МРРБ, Главна прокуратура и Н. Г.. В писмо № 11456/10/18.01.2011 г. на ГД „ГРАО” е посочено, че след извършена проверка е установено, че достъп до данните на жалбоподателите е бил осъществен от С. В. – служител в следствения отдел на СГП, като достъп на служителите от следствения отдел на СГП е бил предоставен на основание Наредба № 14/18.11.2009 г. за реда и начина за предоставяне на достъп до органите на съдебната власт до НБД „Население”. Изготвянето на посочените справки от посочената служителка е потвърдено и от СГП, като в писмо прокуратурата е посочила, че са извършени разпечатки, без да е налице писмено искане от страна на следовател или служител за тяхното изготвяне. Посочва се също така, че изготвените справки не са били предоставени на никого, но че във връзка с възникналия проблем са били предприети мерки за подобряване на организацията при подаване на писмени искания за изготвяне на справки в НБД „Население” – вписването им в нарочно създаден за целта регистър, архивирането на неполучените вече изготвени справки, така че да бъде гарантиран по-добър контрол на достъпа до НБД „Население” от страна на административния ръководител на СГП. Като доказателство по делото са приети и обясненията на С. И. В., като същата изрично посочва, че данните за лицата са били достъпвани от нея в качеството ѝ на потребител, разпечатките за същите са били открити класирани в папка с изготвените от същата справки до съответния период от време м. септември – октомври 2010 г., като към разпечатките не е приложено писменото искане на съответния следовател или служител, разпечатките не са предоставяни на външни лица, тъй като справки се правели само и единствено по искания на следователи или служители на службата. В хода на производството пред Комисията за защита на личните данни са събрани и обясненията на лицето Н. Г., като той е посочил, че справки от НБД „Население”, които е изпратил на З. К. са били връчени на съпругата му от непозната за него жена. Посочил е също така, че съпругата му предоставила данните от удостоверение за наследници на съседска жена на починалата роднина, която по-късно им изпратила справки. След анализ на събраните доказателства административният орган – Комисията за защита на личните данни е приела, че СГП в качеството си на администратор на лични данни е изпълнила задължението си по чл. 24, ал. 6 от Закона за защита на личните данни да даде указания за обработване на личните данни по отношение на достъпа до тях на оторизираните за тази цел служители. Посочил е и наличието на задължението по чл. 23, ал. 1 от Закона за защита на личните данни, като е приел, че макар и чрез косвени доказателства, отчитайки обстоятелството, че достъп до данните на жалбоподателите в производството в НБД „Население” от 29.09.2010 г. е осъществен единствено от

служител на СГП и че в разпространените разпечатки, които жалбоподателите са представили пред комисията се сочи същата дата на съставянето им, то е безспорен извода, че е налице извършено нарушение по чл. 23, ал. 1 от Закона за защита на личните данни.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е допустима – подадена е в преклузивния 14-дневен срок, същата е подадена от лице, имащо правен интерес и срещу подлежащ на оспорване административен акт. По същество, обаче същата е неоснователна по следните съображения.

Предмет на съдебен контрол за законосъобразност е решение № 11456/21.07.2011 г. на Комисията за защита на личните данни, с което на прокуратурата е наложено имуществена санкция в размер на 3000 лв. за нарушение на чл. 23, ал. 1 от Закона за защита на личните данни, поради това, че в качеството ѝ на администратор на лични данни не е упражнила контрол за спазването на необходимите технически и организационния изисквания при обработването на личните данни на Й. В. Б. и З. В. К., както и контрол при осъществяването на достъпа до тях в НБД „Население” от страна на оторизираните за тази цел служители, от страна на обработващия лични данни Софийската градска прокуратура, поради което са били разкрити личните данни на посочените лица пред трети лица без тяхното знание и съгласие. Спор между страните по отношение на фактите не съществува, като същите са правилно установени от административния орган. На 29.12.2010 г. Й. В. Б. и З. В. К. са подали заявление до Комисията за защита на личните данни, в което са посочили, че на 05.11.2010 г. на адрес в [населено място], [улица] на името на З. Т. К. е получено препоръчано писмо с обратна разписка, съдържащо 6 листа пълни лични данни, разпечатани от системата на НБД „Население” и съдържащи индекс, дата (29.09.2010 г.) и час (10.09, 10.10 и 10.11) на съответната разпечатка. Личните данни съгласно изложеното в заявлението са отнасят до посочените две лица и още трима души (техни първи братовчеди). Личните данни съобразно изложеното в изявлението са били изпратени от Н. И. Г., [населено място], [улица], което лице не е било упълномощено да получава подобни данни (съобразно изложеното в заявлението). Образувано е производство в Комисията за защита на личните данни, като същата е изисквала становища от ГД „ГРАО” в МРРБ, Главна прокуратура и Н. Г.. В писмо № 11456/10/18.01.2011 г. на ГД „ГРАО” е посочено, че след извършена проверка е установено, че достъп до данните та жалбоподателите е бил осъществен от С. В. – служител в следствения отдел на СГП, като достъп на служителите от следствения отдел на СГП е бил предоставен на основание Наредба № 14/18.11.2009 г. за реда и начина за предоставяне на достъп до органите на съдебната власт до НБД „Население”. Изготвянето на посочените справки от посочената служителка е потвърдено и от СГП, като в писмо прокуратурата е посочила, че са извършени разпечатки без да е налице писмено искане от страна на следовател или служител за тяхното изготвяне. Посочва се също така, че изготвените справки не са били предоставени на никого, но че във връзка с възникналия проблем са били предприети мерки за подобряване на организацията при подаване на писмени искания за изготвяне на справки в НБД „Население” – вписването им в нарочно създаден за целта регистър, архивирането на неполучените вече изготвени справки, така че да бъде гарантиран по-добър контрол на достъпа до НБД „Население” от страна на административния ръководител на СГП. Като доказателство по делото са приети и обясненията на С. И. В., като същата изрично посочва, че данните за лицата са били достъпвани от нея в качеството ѝ на потребител, разпечатките за същите са били

открити класирани в папка с изготвените от същата справки да съответния период от време м. септември – октомври 2010 г., като към разпечатките не е приложено писменото искане на съответния следовател или служител, разпечатките не са предоставяни на външни лица, тъй като справки се правели само и единствено по искания на следователи или служители на службата. Следователно, по несъмнен начин от събраните по делото доказателства се установява, че на 29.09.2010 г. е осъществен достъп до данните на физическите лица, по чиято инициатива е образувано производството пред Комисията за защита на личните данни, като този достъп е осъществен от служителката С. И. В.. Същата е оправомощено лице, което има право на достъп до НБД „Население”, като е определена като такава със заповед № 248/11.02.2010 г. на ръководителя на Софийската градска прокуратура. Като доказателство по спора са представени и указания за получаване на справки от информационните фондове „Есграон” и „Булстат” на Националния статистически институт, като съгласно т. 1 от същите следователят попълва искане, в което вписва всички данни, с които разполага и каква информация иска да получи, съгласно т. 2 след извършване на необходимата проверка и разпечатване на информацията от оторизирания следовател (служител) искането с изготвената разпечатка се предава в деловодството. В представеното като доказателство по спора становище от Софийската градска прокуратура в писмо рег. № 11456/11/17.02.2011 г., потвърдено като съдържание от служителката С. В., на 29.09.2010 г. същата е направила справката, респ. разпечатки, с данните на лицата, по чието заявление е било образувано производството пред Комисията за защита на личните данни с данните на тези лица и на още 4 лица, без за това да е имало писмено искане на следовател. По несъмнен начин също така се установява, че достъп до данните на жалбоподателите в НБД „Население” на 29.09.2010 г. е осъществен единствено от посочения служител на Софийската градска прокуратура, както и също така се установява, видно от представените разпечатки, че това е датата на съставянето им, доколкото на същите е поставена датата 29.09.2010 г. Съгласно чл. 23, ал. 1 от Закона за защита на личните данни администраторът на лични данни предприема необходимите технически и организационни мерки, за да защити данните от случайно или незаконно унищожаване, или от случайна загуба, от неправомерен достъп, изменение или разпространение, както и от други незаконни форми на обработване. Администраторът на лични данни определя срокове за провеждане на периодични прегледи относно необходимостта от обработване на данните, както и за заличаване на личните данни. Действително, в процесния случай по делото не са представени доказателства, от които да може да се направи обоснован извод, че данните са изпратени или пък разпространени от посочения служител на Софийската градска прокуратура. Следва да се отчете, обаче обстоятелството, че смисълът на текста на чл. 23, ал. 1 от Закона за защита на личните данни е защита на данните от евентуално им унищожаване, неправомерен достъп, изменение или разпространение или пък от други незаконни форми на обработване. В процесния случай, след като е допуснато служителката на Софийската градска прокуратура да получи достъп до лични данни без да има съответното искане за това от компетентния за това орган то от страна на прокуратурата в процесния случай не са били предприети необходимите мерки по чл. 23, ал. 1 от Закона за защита на личните данни. В тази насока е установено от събраните по делото доказателства, че достъп до посочените данни в посочения ден и час, който ден и час е отбелязан и на разпечатките от документите, съдържащи личните данни на лицата е и имало единствено лицето –

служител на Софийската градска прокуратура. Следователно, след като това се установява, то е правилен изводът на административния орган, че личните данни са разкрити именно от служителя на Софийската градска прокуратура, като това фактическо действие е осъществено при неспазване на Закона за защита на личните данни. В тази връзка се обуславя приложимостта на чл. 23, ал. 1 от Закона за защита на личните данни и постановено решение, предмет на контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция е съобразено с материалния закон, а подадената жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна. Този извод се потвърждава и от целта на закона като съгласно чл. 1 от Закона за защита на личните данни целта на закона е гарантиране на неприкосновеността на личността и личния живот чрез осигуряване на защита на физическите лица при неправомерно обработване на свързаните с тях лични данни в процеса на свободното движение на данните и на принципите, че личните данни трябва да се обработват законосъобразно и добросъвестно, да се събират за конкретни, точно определени и законни цели. С оглед на целта на закона не би могло да се приеме, че в случая е налице просто неизпълнение на служебни задължения от страна на служител от Софийската градска прокуратура. Това обстоятелство несъмнено е налице, но същото не изключва и възможността за осъществяване на нарушение на чл. 23, ал. 1 от Закона за защита на личните данни от страна на Софийската градска прокуратура, което нарушение е било осъществено. Като взе предвид направените фактически и правни изводи, съдът и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно от АПК

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на Прокуратурата на Р. Б. срещу решение № 11456/21.07.2011 г. на Комисията за защита на личните данни, с което на прокуратурата е наложено имуществена санкция в размер на 3000 лв. за нарушение на чл. 23, ал. 1 от Закона за защита на личните данни, поради това, че в качеството ѝ на администратор на лични данни не е упражнила контрол за спазването на необходимите технически и организационния изисквания при обработването на личните данни на Й. В. Б. и З. В. К., както и контрол при осъществяването на достъпа до тях в НБД „Население” от страна на оторизираните за тази цел служители, от страна на обработващия лични данни Софийската градска прокуратура, поради което са били разкрити личните данни на посочените лица пред трети лица без тяхното знание и съгласие, като неоснователно. РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ